

Pohádky do zásoby

Kouzelné příběhy, které zklidní mysl a pohladí duši.
Milovnice pohádek: Věra Jitka Horvátová

Obsah

Kouzelný les	3
Tajný hrdina	5
O drakovi	7
Tajemství podzimu	9
Domečky zázraků	11
O perle	13
Kouzelná peřinka	15
Hvězdné přátelství	17
Radost hraček	19
Proměna řeky	21
Květinová pohádka	23
Dům z lásky	25
Martínkova bábovka	27
Tiky a klíč času	29
Křídla pro Martínka	31

5. 9. 2024

V jednom hlubokém lese, kde voněly borovice a potůček tiše bublal, žila skupina lesních zvířátek. Byli tam veverka Zuzka, sova Emilka, zajíc Honzík a ježek Pepík. Každý den společně prozkoumávali les a užívali si dobrodružství, ale jednoho dne objevili něco neobvyklého.

Na mýtině, kde se nikdy nic zvláštního nedělo, našli malý domeček. Nebyl větší než houba, a měl stříbrné dveře a okénko z jasně modrého skla. Zvířátka na domeček překvapeně zírala.

„Kdo tu může bydlet?“ přemýšlel Honzík.

Najednou se ozval jemný zvonivý smích, a před zvířátky se objevil maličký skřítek. Měl zelený klobouček, kabátek z listů a v očích mu jiskřily kouzelná světýlka.

„Ahoj, přátelé! Jsem Kouzelný skřítek a hlídám tento les. Vidím, že jste zvědaví na můj domeček,“ usmál se skřítek.

„Kouzelný skřítek? Co umíš za kouzla?“ zeptala se zvědavě Zuzka.

Skřítek se zasmál a odpověděl: „Umím pomáhat těm, kdo si to opravdu zaslouží. A vy, zvířátka, jste byli vždycky laskavá k lesu, proto vám dnes něco ukážu.“

Zvířátka napjatě čekala. Skřítek mávl rukou a najednou se celý les začal měnit. Stromy začaly zářit jemným světlem, květiny tančily ve větru a z nebe padaly malé zlaté hvězdičky. Potůček, který byl vždy tichý, začal hrát jemnou melodii. Les vypadal jako v pohádce!

„Wow!“ zvolala Emilka. „To je úžasné!“

„Ale proč nám ukazuješ tohle kouzlo?“ ptal se Pepík.

Skřítek se na něj vlídně podíval a řekl: „Chci vám ukázat, že když se budete o les dobře starat a chránit ho, les vám na oplátku ukáže svou kouzelnou stránku. Každé stéblo trávy, každý strom i každé zvíře má své kouzlo. Musíte jen pozorně naslouchat.“

Zvířátka byla ohromena. Od toho dne se rozhodla, že budou les chránit ještě víc. Nejen pro kouzla, která v něm objevili, ale protože věděli, že les je jejich domov, plný tajemství a krás.

A tak skřítek dál hlídal svůj les, zatímco zvířátka žila šťastně a v souladu s přírodou. Kouzlo lesa zůstávalo navždy přítomné, neviditelné pro ty, kdo ho nehledali, ale zázračné pro každého, kdo si vážil jeho darů.

7. 9. 2024

Byla jednou jedna rodina, která žila v malém domečku na kraji vesnice. V tom domečku bydlel tatínek, maminka, malý Martínek a jejich milovaný kocourek Simba. Byl to útulný domek s velkou zahradou, kde Martínek rád běhal, a s kocourkem Simbou si často hrávali na honěnou.

Jednoho večera, když se slunce začínalo schovávat za obzor a na nebi se objevily první hvězdičky, se Martínek připravoval na spaní. Maminka mu ustlala postýlku, tatínek rozsvítil lampičku a kocourek Simba si vyskočil na okraj postele, kde se pohodlně uvelebil. Martínek však ještě nechtěl spát.

„Tatínku, maminko, povíte mi pohádku?“ zeptal se Martínek se zívnutím, ale s očima, které se leskly zvědavostí.

Tatínek se usmál a přisedl si k Martínkovi. „No dobře, Martíčku. Poslouchej.“

A tak tatínek začal vyprávět:

„Bylo nebylo, v malém lese žili tatínek, maminka, jejich malý chlapeček, který se jmenoval Martínek, a také jejich věrný kocourek jménem Simba. Tento kocourek byl zvláštní, protože měl tajemství, o kterém nikdo nevěděl – v noci, když všichni spali, kocourek uměl mluvit!“

Martínek překvapeně vykulil oči. „Simba umí mluvit?“ zeptal se tiše.

Tatínek přikývl. „Ano, Martínek to nevěděl, ale Simba každou noc, když všichni usnuli, vyrazil na tajnou výpravu po lese, aby pomáhal ostatním zvířátkům. Jednou v noci, když tatínek a maminka spali a Martínek byl zachumlaný v postýlce, se Simba potichoučku vykradl ven.“

Maminka se pousmála a přidala se k vyprávění: „Simba se plížil mezi stromy a zastavil se u staré sovy, která měla problém. Ztratila svůj dalekohled, kterým pozorovala hvězdy. 'Ach, Simbo,' řekla sova smutně, 'bez svého dalekohledu nevidím na oblohu a nemohu hlídat hvězdy, aby se nerozutekly!'“

„A co udělal Simba?“ zeptal se Martínek s napětím.

„Simba byl chytrý kocourek,“ pokračoval tatínek, „a hned věděl, co dělat. Zavěšl a po chvíli našel sovin dalekohled mezi keři. Byl tam schovaný pod větvemi! Opatrně ho vytáhl a donesl zpátky sově. Ta byla šťastná a hned mohla dál hlídat noční oblohu.“

„Ale to není vše,“ navázala maminka. „Simba pokračoval ve své noční výpravě a narazil na starého ježka, který se zamotal do ostružinového keře. 'Pomoz mi, Simbo,' prosil ježek. Simba se neohroženě pustil do práce a pomalu vytahoval ježka z trnů, až byl zase volný. Ježek mu děkoval a slíbil, že mu na oplátku najde ty nejlepší houby, až půjde na procházku.“

„Simba byl opravdový hrdina!“ dodal tatínek.

„A než se všichni ráno probudili, vrátil se zpátky do domečku, lehce našlapoval po cestičce, aby nikoho nevzbudil, a vklouzl zpátky do Martínkovy postele. A tak každý večer, když všichni spí, Simba hlídá les a pomáhá těm, kdo ho potřebují.“

Martínek si povzdechl a podíval se na svého kocourka, který už spokojeně vrátil u nohou postýlky. „Simbo, jestli taky v noci chodíš pomáhat, slibuju, že ti dám zítra extra porci mléka!“ Maminka s tatínkem se zasmáli a pohladili Martínka po vlasech. „Ted' už je čas spát, Martínku,“ řekla maminka měkce. „Možná se ti bude zdát sen o tom, jak jdeš se Simbou na noční dobrodružství.“

A tak Martínek zavřel oči, přitulil se ke své peřince, a než se nadál, usnul s myšlenkou na kocourka, který možná právě teď vyrazí na další kouzelnou noční výpravu.

8. 9. 2024

V dávných dobách, kdy světem vládla magie a na nebi létali draci, leželo krásné království jménem Zelený Háj. Bylo to místo plné rozkvetlých zahrad, lesů a jezírek, kde slunce zářilo každý den. Království vládla moudrá královna Eliška, kterou lidé milovali pro její laskavost a spravedlnost. Všechno by bylo dokonalé, nebýt jedné věci – v horách za královstvím žil obrovský drak jménem Agmar.

Drak byl starý a mocný, s křídly tak velkými, že dokázal zatemnit celé nebe. A přestože Agmar nebyl zlý, měl srdce plné smutku. Už po staletí žil sám na svém vrcholku a čekal na den, kdy by ho někdo dokázal přimět, aby znovu uvěřil v lásku a přátelství.

Jednoho dne do království dorazila zpráva – drak Agmar se začal objevovat blízko vesnic a lidé se báli, že je chce napadnout. Královna Eliška věděla, že musí něco udělat, aby ochránila svůj lid. Rozhodla se, že vyšle statečného rytíře, aby s drakem bojoval.

V království žil mladý rytíř jménem Matyáš, který byl známý pro svou odvahu, ale i pro svou laskavost. Když se doslechl o královnině plánu, nabídl se, že půjde za drakem, ale ne s mečem, nýbrž s pokojem.

„Královno, věřím, že drak Agmar není zlý. Dovolte mi s ním promluvit. Možná je osamělý a smutný, a proto se přibližuje k lidem,“ řekl Matyáš.

Královna Eliška se na něj dlouze podívala a pak přikývla. „Dobrá, Matyáši, jsi statečný nejen svou silou, ale i srdcem. Přeji ti úspěch.“

Matyáš se vydal na cestu. Cesta byla dlouhá a obtížná, ale nakonec dorazil k drakově jeskyni na vrcholku hory. Když se přiblížil, uviděl obrovské šupiny zářit ve světle zapadajícího slunce. Drak Agmar ležel u vchodu do jeskyně, jeho oči byly unavené a smutné.

„Kdo se odváží přijít sem?“ zahučel Agmar svým hlubokým hlasem.

„Jsem rytíř Matyáš z království Zelený Háj,“ odpověděl rytíř klidně. „Nepřišel jsem bojovat. Přišel jsem se tě zeptat, proč jsi tak smutný.“

Drak na něj překvapeně pohlédl. „Smutný? Proč bys měl zájem o draka, který jen děsí lidi?“

Matyáš se posadil na kámen a odpověděl: „Všichni v království si myslí, že jsi zlý, ale já věřím, že je za tím něco víc. Co tě trápí, Agmare?“

Drak chvíli mlčel, ale pak tiše pronesl: „Před dávnými časy jsem býval ochráncem jiného království. Měl jsem přátele, lidi, kterým jsem důvěřoval. Ale jednoho dne se otočili proti mně. Zradili mě a vyhnali mě do těchto hor. Od té doby jsem sám a mé srdce zkamenělo.“

Matyáš naslouchal s porozuměním. „Rozumím, Agmare. Bolest z minulosti je těžká, ale věřím, že každý si zaslouží druhou šanci. Pojď se mnou do království a uvidíš, že tam najdeš nové přátele, kteří tě neodsoudí.“

Drak zaváhal. Nikdo mu nikdy neprojevil takovou důvěru. Ale pohled na Matyášovu tvář, plnou naděje, mu dal odvahu. Pomalu se vznesl do vzduchu a Matyáš nasedl na jeho záda.

Když přiletěli do Zeleného Háje, lidé se nejprve báli, ale Matyáš s královnou Eliškou jim vysvětlili, že drak Agmar je nyní jejich ochránce, ne nepřítel. A tak se drak stal strážcem království a znovu objevil radost a přátelství, které si myslel, že navždy ztratil.

Od té doby už drak nikdy neletěl sám. Každý den plachtil nad Zeleným Hájem, a když padla noc, usínal s vědomím, že už není sám, ale obklopen láskou a přátelstvím.

12.9. 2024

Byl jednou jeden krásný svět, který řídila Matka Země. Každé roční období bylo její dílo, a každé mělo svou jedinečnou krásu. Když léto skončilo, přišel čas podzimu, a Matka Země se s úsměvem pustila do práce. Podzim byl její oblíbený čas – přinášel klid, barvy a přípravy na zimní spánek.

Jednoho rána Matka Země povolala své čtyři pomocníky – Větrníčka, Kapičku, Plamínka a Kořínka. Každý z nich měl důležitý úkol, aby podzim mohl začít. Všichni se sešli na vrcholku hory a čekali, co Matka Země poví.

„Milí pomocníčci,“ začala Matka Země. „Je čas, aby podzim přišel do měst, polí i zahrad a každý z vás musí splnit svůj úkol. Bez vás by podzim nemohl být tak krásný.“

Vítr Větrníček, malý a zvědavý, se okamžitě přihlásil: „Co mám udělat, Matko Země?“

„Ty, Větrníčku,“ řekla Matka Země, „musíš jemně foukat a pomalu shazovat listy ze stromů. Ale pozor, nesmíš foukat příliš silně, aby listy nepopadaly všechny naráz. Musí to být jako tichý tanec.“

Větrníček se usmál a hned začal foukat jemně, jak mu Matka Země řekla. Listy z parkových stromů začaly tančit, točily se a pomalu padaly na cesty a trávníky, čímž vytvářely pestrobarevné koberece.

„A co já?“ zeptala se voda Kapička, která byla vždy veselá a roztomilá.

„Ty, Kapičko,“ odpověděla Matka Země, „máš za úkol přinést podzimní déšť. Musí být lehký a klidný, aby příroda dostala vláhu před zimou. Ale nesmíš přinést bouři, nechceš přece nikoho vystrašit.“

Kapička přikývla a začala sesílat jemný déšť, který osvěžil trávníky v zahradách a naplnil malá jezírka. Lidé se schovali do svých domovů, kde poslouchali ševerlení kapek, zatímco si užívali tepla a pohodlí.

„Plamínku, tvůj úkol je důležitý,“ obrátila se Matka Země na oheň. „Ty musíš přinést teplé světlo a teplo do domovů lidí, když se začnou večery zkracovat. Tvůj plamen musí hřát a svítit, ale nesmí být příliš silný, aby neublížil přírodě.“

Plamínek přikývl a začal zapalovat malé ohničky v krbech, kde lidé posedávali a vyprávěli si příběhy. Jeho teplo je obklopovalo, zatímco venku tančily listy a déšť šeptal o příchodu podzimu.

Nakonec přišel na řadu Kořínek. Byl tichý a moudrý, vždy s nohama pevně na zemi. „A já, Matko Země?“ zeptal se.

„Ty máš možná ten nejdůležitější úkol,“ řekla Matka Země s láskou. „Musíš zemi připravit na odpočinek. Stromy, keře i květiny se chystají usnout, a ty musíš zajistit, aby jejich kořeny byly chráněny. Ale nezapomeň, že v zemi je ukryt život, který se znovu probudí na jaře.“

Kořínek pomalu začal objímat kořeny všech stromů, pevně je chránil a ukládal semínka do měkké země, aby na jaře mohla vyrůst nová tráva a květiny.

Matka Země pozorovala, jak všichni pracují, a usmívala se. Podzimní kouzlo bylo dokonalé.

Ale jednoho večera Větrníček začal být netrpělivý. „Já chci foukat víc! Podívejte, jak rychle bych mohl shodit všechny listy!“ zvolal a začal foukat silněji, než měl. Listy se rozletěly po ulicích a začal zmatek. Kapička se pokusila zastavit vítr silnějším deštěm, ale vše jen zhoršila a cesty začaly být plné louží.

Matka Země musela zasáhnout. „Větrníčku, Kapičko, nezapomínejte, že podzim je čas klidu. Každý z vás má své místo a musí pracovat s rozvahou. Příroda potřebuje váš soulad, ne spěch.“

Větrníček se zastyděl a zpomalil své foukání, zatímco Kapička zmírnila déšť. Brzy se všechno vrátilo do rovnováhy, a podzimní kouzlo se rozprostřelo všude kolem.

Každý z nás má důležitou roli, a když pracujeme společně a s rozvahou, můžeme vytvořit krásný svět. Není třeba spěchat – vše má svůj čas, a v harmonii je síla.

11. 9. 2024

Bylo jednou jedno malé městečko, kde děti ze školky měly rády přírodu a pohádky. Jednoho slunečného rána se jejich paní učitelka Věruška, rozhodla, že děti vezme na výlet do lesa. Ale nebyl to jen obyčejný výlet – děti měly za úkol postavit domečky pro lesní tvory, kteří prý les obývali.

"Lesní skřítki, víly a zvířátka potřebují nová obydlí," řekla paní Věruška tajemně. "Pojďme jim je společně vytvořit!"

Děti byly nadšené a hned po příchodu do lesa začaly sbírat větvičky, mech, kamínky a šišky. Malá Eliška našla krásný plochý kámen a začala stavět malý domeček pro víly. "Tenhle bude mít střechu z listů," říkala, když pečlivě pokládala každý lístek na své místo.

Vedle Elišky pracoval Pepík, který se rozhodl postavit dům pro skřítky. "Skřítkci musí mít pořádnou pevnost," zamumlal a začal stavět hradby z malých větviček. Až bude hotový, skřítkci se v něm budou cítit bezpečně.

Další děti stavěly malé mosty přes potůček, ve kterém prý bydlely vodní víly. Každé dítě dalo do stavby svůj kus lásky a fantazie.

Zatímco děti stavěly, obloha byla modrá, slunce svítilo a les byl plný šustění listů a zpěvu ptáků. Ale co děti nevěděly, bylo to, že je pozorovaly skutečné lesní bytosti. Mezi stromy se skrývaly maličké víly se třpytivými křídly a skřítkci s vousy z mechu, kteří s údivem sledovali, jak děti staví domky přesně pro ně.

Víla Jasmínka si sedla na vysoký strom a s úsměvem pozorovala, jak Eliška dokončuje její nový domov. „Podívejte, jak jsou ty děti šikovné,“ špitla ke svým přátelům. Skřítek Vlád'a přikývl: „Mají dobrá srdce. Musíme je odměnit.“

Jakmile děti domečky dokončily, paní Věruška je svolala kolem sebe. „Udělal jste úžasnou práci,“ řekla s úsměvem. „A teď už se vydáme zpátky do školky.“

Když děti odešly, lesní bytosti vystoupily ze svých skrýší. Víly roztáhly svá křídla, skřítkci si prohlédli nové domečky a zvířátka se radostně připojila. Všichni byli nadšeni z krásných staveb. Víly domečky ozdobily zářivým prachem, který ve tmě jemně světélkoval, a skřítkci přinesli maličké svítilny z květů, které rozsvítili na prahu každého domečku.

Další den, když se děti vrátily do lesa, nemohly uvěřit svým očím. Jejich domečky zářily v jemném světle, jako by je políbila kouzla. Eliška se usmála a zašeptala: „Víly a skřítkci tu opravdu jsou, jen nám chtěli poděkovat.“

Od toho dne děti věděly, že pokaždé, když přijdou do lesa, nejsou samy. Věděly, že tam někde, mezi stromy a květinami, žijí kouzelné bytosti, které se usmívají nad jejich laskavostí a láskou k přírodě. A kdykoli stavěly nové domečky, věřily, že každý z nich ukrývá kousek kouzla lesa.

10. 9. 2024

V jedné krásné krajině, kde se táhly louky a lesy, leželo na kraji vesničky velké, klidné jezero. Jeho hladina se třpytila jako zrcadlo, ale málokdo tušil, že hluboko pod vodou se nachází tajná vodní říše plná kouzel.

V této říši žila malá vodní víla jménem Lenička. Lenička měla průzračná křídélka a dlouhé, stříbřité vlasy, které se vlnily pod vodou jako chaluhy. Její nejlepší přítel byl vodní skřítek Šplouček, který měl vždy dobrou náladu a byl známý tím, že se neustále smál.

Jednoho dne, když Lenička a Šplouček plavali okolo starého vrbového háje, objevili něco neobvyklého – na dně jezera se třpytila zvláštní perla. Byla větší než všechny, které kdy viděli, a zářila jemným světlem. Lenička byla zvědavá, co to může být, a rozhodla se perlu opatrně vzít.

Jakmile se jí dotkla, začala perla měnit barvy a jemně vibrovala. „Co to může být?“ zeptal se Šplouček, kterému se perla také líbila. „Tohle není obyčejná perla,“ odpověděla Lenička.

A opravdu, jakmile perlu podržela pevněji, před nimi se objevila stará vodní bytost, která byla dříve královnou jejich říše. Královna byla uvězněna v perle dlouhá léta a teď, když ji Lenička osvobodila, mohla opět vládnout.

Lenička a Šplouček stáli v úžasu, když před nimi královna vystoupila z perly. Byla nádherná, s dlouhými vlasy připomínajícími vodní proudy a s korunou z průsvitných kapek rosy. Usmála se na ně a její hlas zněl jako jemné vlnky na hladině jezera.

„Děkuji vám, statečné děti. Po staletí jsem byla uvězněna v té perle, a jen bytosti s čistým srdcem mě mohly osvobodit. Teď, když jste mě zachránili, vám chci něco dát na oplátku,“ pronesla královna.

Lenička a Šplouček se na sebe podívali, zvědaví, co by to mohlo být. Královna se lehce dotkla jejich čel a oba pocítili zvláštní teplo. „Od této chvíle budete mít schopnost porozumět všem vodním tvorům a starat se o klid v naší říši. Ale to není vše. Každý večer, když se objeví první hvězda, můžete vylétnout nad hladinu a plachtit ve vzduchu stejně lehce, jako plavete ve vodě.“

Lenička i Šplouček nemohli uvěřit svému štěstí. Ten večer, když zapadlo slunce, vypluli k hladině a v okamžiku, kdy se na nebi objevila první hvězda, pocítili, jak je jemný vánek nadnáší. Vznesli se nad jezero a letěli, svobodní jako ptáci. Jejich křídla se třpytila ve světle měsíce, a když se podívali dolů, viděli svou vodní říši v celé její nádhře.

Od té doby se každý večer starali o to, aby jezero bylo klidné a bezpečné. A pokaždé, když padla noc, vyletěli nad hladinu, aby tančili ve světle hvězd. Královna je z dálky pozorovala s hrdostí, věděla, že její říše je teď v těch nejlepších rukou.

A tak se stali Lenička a Šplouček ochránci nejen jezera, ale i všech tajemství, které skrývalo. A kdo ví, možná jednoho dne, když budeš u tichého jezera za soumraku, zahlédneš, jak nad hladinou plachtí dvě malé postavičky, tančící v měsíčním světle.

A pohádka nikdy nekončí, protože v hlubinách jezera se stále rodí nová kouzla pro ty, kdo věří v zázraky.

13. 9. 2024

Jednoho večera jela malá Anička navštívit svou milovanou babičku, která bydlela v útulném domečku na kraji klidné vesničky. Anička měla babičku moc ráda, protože jí vždycky vyprávěla krásné pohádky a připravovala lahodné buchty. Ale tentokrát byla Anička smutná a unavená. Už několik nocí nemohla pořádně spát a měla pocit, že se jí nic nedaří.

Když nadešel čas jít spát, babička přinesla starou peřinku a řekla: „Aničko, tahle peřinka je kouzelná. Měla jsem ji já, když jsem byla malá, a stejně tak i tvoje maminka. Vždy nám přinášela ty nejsladší sny. Dneska ji dám tobě, aby ti pomohla usnout.“

Peřinka poznala, že Anička potřebuje její pomoc.

"Jsi unavená, vid'?" zašeptala peřinka. "Pojď, přikryj se mnou, a já ti přinesu ten nejkrásnější sen."

Anička se zabalila do peřinky, a jakmile se jí přikryla, cítila, jak její oči začínají být těžké. Anička zavřela oči a najednou uslyšela tiché šeptání – byly to hvězdy, které žily v peřince a vyprávěly krásné příběhy. Peřinka jí vykouzila sny o pohádkových zemích, o statečných rytířích a o princeznách s nejkrásnějšími šaty, které kdy viděla.

Když se Anička ráno probudila, cítila se odpočatá a plná radosti. Peřinka se na ni usmála a zašeptala: "Vždycky tu budu, kdykoliv budeš potřebovat sladké sny."

Anička hned utíkala do kuchyně, kde už na stole ležely teplé buchty, a usmála se na babičku.

„Děkuji, babi,“ řekla Anička, „peřinka je opravdu kouzelná.“

Babička se usmála a pohladila ji po vlasech. „Pamatuj, Aničko, tahle peřinka ti bude vždycky přinášet ty nejkrásnější sny, kdykoli ji budeš potřebovat.“

Od té doby Anička nikdy neměla problém s usínáním. Vždy, když byla unavená nebo smutná, přikryla se kouzelnou peřinkou a nechala se unášet do světa krásných snů. A tak se peřinka stala jejím věrným přítelem na každou dobrou noc.

A kdo ví, možná i ty jednou narazíš na kouzelnou peřinku, která ti přinese ten nejkrásnější sen.

14. 9. 2024

Byla jednou jedna malá hvězdička jménem Lilia, která žila vysoko na noční obloze. Každou noc svítila jasně a osvětlovala nebeské pláň, ale přesto se často cítila osamělá. Všechny ostatní hvězdy kolem ní byly starší a už měly své místo na obloze, zatímco Lilia stále hledala svůj vlastní význam.

Jedné tiché noci, když se dívala dolů na Zemi, všimla si malého chlapce, který stál na vršku kopce a díval se na ni. Byl to chlapec jménem Matýsek a Lilia si všimla, že v jeho očích září něco zvláštního – jakoby touha po něčem krásném a magickém.

Matýsek každou noc chodil na ten kopec, aby se díval na hvězdy. S každou nocí doufal, že mu jedna z hvězd pošle znamení nebo že k němu promluví. A tak jednou, když byla obloha zvláště tmavá a hvězdy jasné, se Lilia rozhodla, že Matýskovi splní jeho přání.

Pomaloučku a jemně začala zářit ještě silněji a sestupovat níž k Zemi. Matýsek si všiml, jak se její světlo přibližuje, a úžasem otevřel oči dokořán. Hvězdička Lilia přistála na vrcholu kopce, hned vedle chlapce, a začala mu tiše šeptat.

„Každá hvězda na obloze má svůj příběh,“ řekla Lilia. „Já jsem hledala svůj smysl, a když jsem viděla tebe, pochopila jsem, že můj úkol je dělat radost lidem, jako jsi ty.“

Matýsek se na ni usmál. „A můžu si přát něco?“

Lilia kývla. „Jistě, ale nezapomeň, že každé přání je kouzelné a musí vycházet přímo ze srdce.“

Matýsek se zamyslel a poté tichým hlasem řekl: „Přeji si, aby každá noc byla naplněná klidem a hvězdy byly vždy vidět na obloze, aby si každý mohl uvědomit, jak krásný svět máme.“

Lilia se rozzářila ještě víc. „To je krásné přání,“ řekla a její světlo se rozlilo po celém okolí. „Tvé přání se splní, a já ti slibuji, že každou noc budu svítit ještě jasněji, aby se každý mohl těšit z noční oblohy.“

A tak se každý večer Lilia rozzářila nad kopcem, kde si Matýsek sedal, aby se díval na noční oblohu. Společně si vyprávěli příběhy a sdíleli své sny. Lilia konečně našla někoho, komu na ní záleželo, a cítila, že má své místo.

Ale jednoho dne se na obloze objevilo něco temného a nebezpečného – černý mrak, který hrozil zakrýt všechny hvězdy na nebi. Nikdo nevěděl, odkud přišel, ale hvězdy začaly blednout a ztrácet svůj jas. Lilia, která teď měla své místo u Matýska, se bála, že ztratí světlo a už nikdy nebude moci svítit.

„Co budeme dělat?“ zeptala se zoufale Matýska.

„Musíš se postavit tomu mraku,“ řekl odhodlaně Matýsek. „Jsi silnější, než si myslíš. Můžeš ho porazit.“

Lilia se bála, ale Matýskova slova jí dodala odvahu. Stoupla si vysoko nad černý mrak a celou svou silou se rozzářila. Mrak se pokoušel pohltit její světlo, ale Lilia se nevzdala. Matýsek na Zemi stál a povzbuzoval ji. Nakonec se mrak začal rozpouštět a zmizel v prázdnotě noční oblohy.

Když bylo po všem, Lilia byla unavená, ale zářila jasněji než kdy předtím. Hvězdy na obloze jí poděkovaly a s obdivem jí nabídly, aby se připojila k jejich souhvězdí. Ale Lilia se podívala dolů na Matýska a zavrtěla hlavou.

„Já už našla své místo,“ řekla s úsměvem.

A tak Lilia zůstala na obloze svítit jen pro Matýska, který věděl, že má v ní svou věrnou hvězdnou přítelkyni. A každou noc, když se na ni podíval, věděl, že i ve tmě může najít světlo a naději.

18. 9. 2024

V jednom malém, útulném dětském pokojíčku žily hračky, které měly děti opravdu moc rády. Byly to plyšový medvídek Medoušek, krásná panenka Anička, dřevěný houpací koník Hříbek a ještě spousta dalších kamarádů – autíčka, stavebnice, knížky a dokonce i malá plyšová žirafka. Každá z těchto hraček měla jedno společné přání – hrát si s dětmi co nejvíc.

Když byly děti doma, v pokojíčku to žilo! Medoušek s nimi stavěl hrady z kostek, Anička tančila a jela na výlety v kočárku, a Hříbek houpal děti, dokud nebyly tak šťastné, že se nemohly

přestat smát. Autíčka závodila po zemi, skákaly přes knížky a soutěžila, kdo bude rychlejší. Každý den byl pro hračky plný zábavy a smíchu.

Ale někdy musely děti odejít. Šly do školky, na hřiště nebo na výlet s rodiči. A v tu chvíli, když se za dětmi zavřely dveře, pokojíček utichl. Hračky tam zůstaly samy.

Medoušek si smutně sedl na svou poličku a řekl: „Už se mi stýská po našich dětech. Tak rády si s námi hrají. Kdy už se vrátí?“ Jeho tlapky poklesly, protože neměl koho objímat.

Anička si sedla vedle postýlky a povzdychla si: „Já tak ráda tančím s holčičkou, která mě češe. Ted' jsem tu sama a je mi smutno.“

Hříbek kývl hlavou a dodal: „A co já? Tak rád houpu děti sem a tam! Vždycky se smějí, když je houpu. Bez nich to není ono.“

Ale hračky byly přece jen skvělí kamarádi, a i když jim bylo smutno, že děti nejsou doma, rozhodly se, že si spolu zahrají. „Pojďme si hrát, ať nám čas uteče rychleji!“ navrhla Anička a hned vyskočila. Medoušek přikývl a pomalu se kutálel z poličky dolů, aby mohl stavět věž z kostek. Hříbek začal houpat panenku Aničku, aby se jí zlepšila nálada, a autíčka se rozjela po pokojíčku v závodě.

Hračky si spolu užily spoustu legrace, i když jim stále chyběly jejich milované děti. „Už aby se vrátily,“ povzdechl si medvídek Medoušek, zatímco stavěl z kostek velikou hradbu. „Rádi si spolu hrajeme, ale když jsou tu děti, je to mnohem veselejší.“

A pak, když už se zdálo, že den nikdy neskončí, ozvalo se cvaknutí klíče v zámku. Hračky hned zpozorněly. „Děti se vrací!“ vykřikla Anička radostně a hned si sedla zpět na postýlku, jako by tam byla celou dobu. Medoušek se vyšplhal zpět na poličku a Hříbek se postavil zpátky do svého kouta. Autíčka zaparkovala pod stůl.

Dveře se otevřely a do pokojíčku vběhly děti. „Jééé, naše hračky!“ volaly nadšeně a hned začaly stavět věže z kostek, česat Aničce vlásy a objímat Medouška. Hračky byly šťastné, protože si zase mohly hrát s dětmi.

A tak to bylo každý den. Hračky byly věrné svým malým kamarádům a vždycky trpělivě čekaly, až se děti vrátí domů, aby si s nimi mohly hrát. Protože i když si hračky hrály spolu, nic se nevyrovnalo radosti ze hry s dětmi, které je měly tak moc rády.

Hračky věděly, že když jsou po hraní pěkně uklizené, mají v pokojíčku pohodlí a mohou v klidu odpočívat, než se děti zase vrátí. Proto děti vždy uklízely své milované hračky zpátky na jejich místo, aby se jim v pokojíčku líbilo a mohly se radovat z dalšího společného dne. Protože jen v uklizeném pokojíčku jsou hračky šťastné a plné síly na nové hry!

21. 9. 2024

Bylo jednou jedno krásné městečko jménem Loučkov, které stálo uprostřed luk a lesů, přímo u široké řeky. Řeka byla jako živá bytost, jemně zurčela, když tekla kolem, a celá příroda z ní měla radost. V létě děti řeku milovaly, plavaly v ní a stavěly malé hráze z kamínků. Kolem řeky rostly vysoké stromy a jejich kořeny se z vody napájely, takže byly vždy silné a zdravé.

Jednoho podzimního dne však začalo hustě pršet. Nejprve jen lehce, ale brzy se kapky změnilly v silný déšť, který trval celé dny. Řeka se začala zvedat, až vypadala skoro jako rozhněvaná. Děti se dívaly z oken a ptaly se rodičů: „Proč ta řeka tak roste? Co se stane, když se vylije?“

Rodiče své děti pohladili a začali vyprávět starý příběh, který se v Loučkově tradoval už po mnoho generací.

„Víte,“ začali, „řeka je jako velká pomocnice přírody. Když přijde hodně deště, řeka už nemá kam všechnu vodu dát, a tak ji rozlije do okolí. Někdy to může být trochu děsivé, ale je to její způsob, jak pomáhá celé krajině.“

„A jak pomáhá?“ ptaly se děti zvědavě.

„Když se řeka rozlije, přinese vodu tam, kam by se jinak nedostala. Například stromy a tráva dostanou vláhu, kterou potřebují, aby přečkaly zimu. Povodně také vyčistí řeku od starých věcí, odnese nečistoty a naplní půdu vodou, aby byla na jaře krásně zelená. Bez těchto povodní by příroda nemohla dobře růst. A navíc, řeka vždy ví, kdy se zase vrátit do svého koryta.“

„Ale co domy a lidé?“ ptala se jedna holčička.

„Proto si lidé staví ochranné hráze nebo domy na vyvýšených místech,“ pokračovali rodiče. „Vědí, že řeka někdy musí vystoupit ze svých břehů, a tak se na to připravují. Když přijdou záplavy, lidé pomáhají jeden druhému, aby byli v bezpečí. A jakmile voda opadne, všechno se zase vrátí k normálu.“

Děti se zamyslely a pak se zeptaly: „Takže povodně nejsou jen něco, čeho bychom se měli bát?“

Rodiče pokývali hlavou. „Přesně tak. Povodně jsou přirozená součást toho, jak příroda funguje. Přinášejí nové začátky, čistí a oživují krajinu. Když víme, jak se připravit, povodně nemusí být hrozbou, ale spíš způsobem, jak příroda udržuje rovnováhu. A když je povodeň pryč, všechno je krásnější a svěžejší.“

„To je jako když si řeka udělá úklid,“ řekl jeden chlapec s úsměvem.

„Přesně tak!“ zasmáli se rodiče. „Řeka si někdy musí udělat velký úklid, aby všechno vypadalo čistě a zdravě.“

Děti si uvědomily, že i když povodně mohou vypadat hrozivě, jsou důležité pro přírodu. Pomáhají stromům, rostlinám a celé krajině, aby byly silné a krásné. A i lidé se díky tomu naučili být připraveni a pomáhat si navzájem.

Když děti večer usínaly, už se nebály bubnování deště. Věděly, že řeka jen dělá to, co je pro ni přirozené, a že příroda vždy ví, co dělá.

A tak děti pochopily ještě něco důležitého – že povodně sice pomáhají přírodě, ale někdy mohou lidem způsobit velké starosti. „Je důležité, abychom mysleli na ty, které povodně zasáhly nejvíce,“ řekli rodiče. „Kromě toho, že jim můžeme pomoci penězi, je pro ně stejně důležitá naše podpora a laskavost. Když se lidé spojí a pomáhají si, všechny těžké chvíle se zvládají lépe.“

A tak se děti naučily, že i když povodně jsou přirozenou součástí přírody, je důležité být pozorní a pomáhat těm, kteří to potřebují. Protože kromě vody, která přináší život, je to právě lidská vzájemná pomoc a laskavost, která udržuje svět silný a plný naděje.

24. 9. 2024

V jednom malém domečku, žila rodina s dvěma dětmi – Aničkou a Tomáškem. Dům byl plný lásky a tepla, ale jedno z jeho nejkrásnějších tajemství se skrývalo na parapetu v obývacím pokoji. Tam stály tři květináče s kouzelnými rostlinami. Tyto květiny nebyly obyčejné – měly své vlastní kouzlo, které chránilo dům, ale jen tehdy, když o ně bylo správně postaráno.

V prvním květináči rostla velká Monstera. Její listy byly široké a vykrojené, jako by chtěla obejmout celý svět. Monstera byla moudrá a silná – jejím kouzlem bylo přinášet do domu energii a sílu. Vedle ní stála jemná Africká fialka s maličkými fialovými květy. Ta byla sice malá, ale její kouzlo přinášelo do rodiny klid a lásku. A poslední byla vznešená Lilie, jejíž bílé květy voněly tak krásně, že celá místnost vždy voněla po čistotě. Lilie chránila dům před zlými silami a špatnými sny.

Jednoho dne se maminka a tatínek vydali do města a děti zůstaly doma jen s babičkou. Venku bylo krásné počasí, a tak si Anička a Tomášek hráli na zahradě. Běhali po louce, stavěli domečky z větviček a smáli se. Ale když Tomášek běžel do domu pro pití, zaslechl zvláštní šepot.

„Pomozte nám... potřebujeme vodu...“

Tomášek se zastavil a zaposlouchal se. Zdálo se, že ten hlas přichází z obývacího pokoje. Opatrně se přiblížil ke květinám na parapetu a v tu chvíli si uvědomil, že to mluví právě ony.

„Aničko!“ zavolal na svou sestru. „Pojď sem rychle!“

Anička přiběhla a podívala se na květiny. „Slyšíš to taky?“ zeptala se překvapeně.

„Ano,“ přikývl Tomášek. „Naše květiny potřebují vodu. Vypadá to, že jsou žíznivé.“

A tak se obě děti přiblížily k parapetu, kde stála Monstera, Africká fialka a Lilie. Všechny tři rostliny vypadaly sklesle. Monsteriny velké listy visely dolů, Africká fialka měla lístky svěšené a Lilie vypadala unaveně.

„Prosím, zalijte nás,“ šeptala Monstera svým hlubokým a uklidňujícím hlasem. „Bez vody ztrácíme svou sílu a nemůžeme vám pomáhat.“

„Ano,“ přidala se Africká fialka tiše. „Bez vody nemůžu přinášet lásku a klid do vašeho domova.“

Lilie se naklonila ke dvěma dětem a dodala: „A já vás nemohu ochránit před zlými sny, pokud mi nepomůžete.“

Anička a Tomášek věděli, že je potřeba jednat rychle. Popadli konev z kuchyně, naplnili ji vodou a začali pečlivě zalévat každý květináč zvlášť. Jakmile první kapky vody dopadly na suchou půdu, začalo se dít něco kouzelného.

Monstera okamžitě zvedla své listy. Její vykrojené lístky se opět narovnaly a zářily zelení. „Díky vám mám zase sílu,“ řekla Monstera vděčně. „Teď můžu dál chránit váš domov svou energií.“

Africká fialka začala znovu zářit svými drobnými fialovými květy. „Ach, to je úleva!“ radovala se. „Nyní můžu přinášet do vašeho domu klid a lásku.“

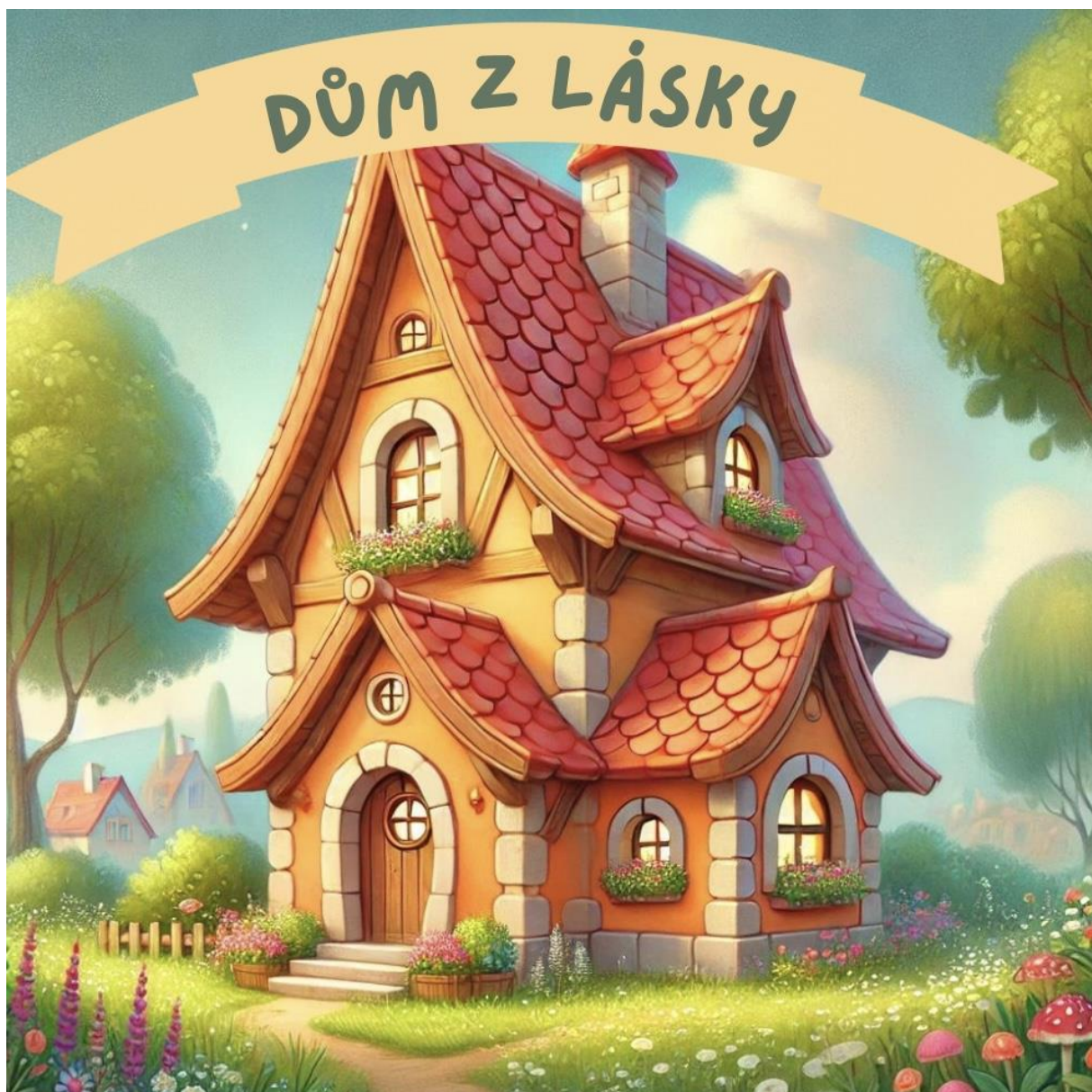
A když Lilie nasála poslední kapky vody, její bílé květy se otevřely a celý pokoj zaplavila sladká vůně. „Díky vám, děti, teď můžu opět ochraňovat váš domov před vším zlým. Váš spánek bude klidný a nic špatného sem nepronikne.“

Tomášek se podíval na Aničku s úsměvem. „Kdo by řekl, že naše květiny jsou kouzelné?“

„Ale teď to víme,“ přikývla Anička. „A musíme se o ně dobře starat, aby nám mohly pomáhat.“

Od toho dne děti nikdy nezapomínaly na své kouzelné květiny. Každé ráno je pozdravily, zkontrolovaly, zda mají dost vody, a občas jim i zpívaly písničky. Monstera jim za to dávala sílu a energii, Africká fialka přinášela lásku a klid, a Lilie je chránila před zlými sny. A tak děti věděly, že jejich domov bude vždy plný radosti, lásky a bezpečí.

A jestli květiny někdy potřebovaly zalít, stačilo jim jen tiše zašeptat, a děti vždy přiběhly na pomoc.

30. 9. 2024

Bylo nebylo, v malém městě stál dům, který měl zvláštní kouzlo. Tento dům postavili dva dědečkové, každý se svou láskou a péčí, aby v něm jednou mohla žít jejich rodina.

První dědeček, který nikdy nechodil bez klobouku, se rozhodl, že dům musí mít také svůj klobouk – a tím se stala střecha. Spolu se svým kamarádem, který se vyznal v tesařině, pracovali celé týdny, aby byla střecha pevná a chránila dům před deštěm, větrem a sněhem. Dědeček s kloboukem dbal na to, aby každý trám byl přesně na svém místě, a střecha tak seděla na domě jako dokonalý klobouk, který ho ochraňuje.

Druhý dědeček postavil vše ostatní. Byl zručný řemeslník a postaral se o zdi, okna i dveře. Každý kámen, který položil, a každý hřebík, který zatloukl, byl pečlivě vybrán a umístěn s

myšlenkou na jeho rodinu. Dům byl pevný a silný, jako by v sobě nesl kousek srdce obou dědečků.

Tento dům postavili dědečkové pro své děti. Dědeček s kloboukem ho stavěl pro svou dceru a druhý dědeček pro svého syna. Jejich srdce byla spojena silným poutem, brzy se vzali, a když čekali své první miminko, tento dům se stal jejich domovem.

Jednoho dne se venku zvedla veliká bouře, mnohem silnější než všechny, které kdy rodina zažila. Bouře chtěla otrást nejen samotným domem, ale i celou rodinou, která v něm žila. Vypadalo to, jako by příroda zkoušela, jestli jsou dům a rodina dost silní, aby vše ustáli.

Uvnitř domu ale panoval klid. Rodiče shromáždili děti kolem sebe a všichni se semkli. Dědečkové kdysi tenhle dům postavili s láskou a péčí, a teď rodina věřila, že jim dům poskytne ochranu. Cítili, jak jsou jeho zdi pevné, jak střecha drží vše pohromadě, a hlavně, jak jsou si navzájem blízcí.

„Všechno se děje z nějakého dobrého důvodu,“ řekli rodiče dětem. „Dům nás ochrání, a my to spolu zvládneme. Bouře přejde a my budeme ještě silnější.“

Děti se přitiskly k mamince a tatínkovi, věřily jim, a srdce všech v domě byla naplněna klidem. I když venku fičel vítr a hromy burácely, uvnitř bylo teplo a bezpečí. Rodina věřila, že vše bude dobré. A opravdu – dům, postavený s láskou oběma dědečky, stál pevně jako skála, ani bouře rodinou nedokázala otrást.

Když se ráno obloha vyjasnila a slunce se vrátilo, bouře byla pryč. Dům zůstal stát neporušený a rodina věděla, že díky víře, síle a vzájemné podpoře celou tu divokou noc překonali.

Bouře, místo aby je zlomila, zocelila celou rodinu. Naučila je, že když jsou spolu a věří, že vše se děje pro dobro, dokážou překonat jakoukoli nepřízeň. Děti vyrostly o něco statečnější a dům, jejich ochránce, byl teď symbolem jejich síly a jednoty.

A tak, ať už přijde jakákoli bouře, rodina věděla, že vše překoná – společně, s láskou a vírou, že nad nimi vždy září světlo naděje a zázraků.

Možná, pokud někdy zavřeš oči a usneš v takovém domě, ucítíš, jak nad tebou s laskavým úsměvem shlíží dědeček, který nosil klobouk, a teď z nebes posílá své kouzelné požehnání. Klobouk nechal na zemi jako střechu nad domem, aby chránil všechny, kdo v něm žijí. Zatímco jeho láskyplné myšlenky obklopují dům, druhý dědeček, plný energie, se směje se svými vnoučaty a radostně pomáhá rodině.

A stejně tak i ty, ať jsi kdekoli, usínej s vědomím, že jsi chráněn láskou a kouzly. Vždyť každý den je nový začátek a každý sen ti přinese sladké, klidné noci, protože dobro je vždy na blízku.

14. 9. 2024

Byl jednou jeden Martínek, malý chlapec, který moc rád pekl bábovku. Každé odpoledne trávil čas ve své kuchyňce, kde míchal těsto a rozklepával vajíčka. Ale jednoho dne se stalo něco zvláštního.

Když Martínek jednoho večera usnul, zdál se mu sen a ocitl se ve své kuchyni, jenže tentokrát byla mnohem větší a zářivější. Všude kolem poletoval třpytivý prach, jako by byla kouzelná. Na stole už byla připravená mísa s moukou, cukrem, máslem a vajíčky – přesně jako když peče bábovku s maminkou.

Martínek chtěl rozklepnout vajíčko, když v tom uslyšel tenký hlásek: „Martínku, počkej, já ti pomůžu!“ Byla to veverka s huňatým ocáskem. „Umím dobře míchat těsto!“ řekla pyšně.

„A já mám rád rozklepávání vajíček,“ odpověděl Martínek s úsměvem. A tak veverka seděla vedle něj a Martínek rozklepával první vajíčko. „Povedlo se ti to skvěle!“ zavýskla veverka, když vajíčko dopadlo do mísy bez jediné skořápky. Jen co se Martínek chystal vzít další vajíčko, ze spíže vykoukla myška s barevnou zástěrkou. „Já jsem skvělá v mazání formy máslem,“ řekla a rychle přeběhla na stůl, aby pomohla.

Všechno šlo výborně. Martínek rozklepl druhé a třetí vajíčko – obě perfektně. Když ale vzal čtvrté vajíčko, začalo se třpytit a zářit. Vajíčko se zvedlo do vzduchu, točilo se, a pak... prásk! Z něj vyletěl obláček mouky a těsto z mísy zmizelo! „Kam se podělo naše těsto?“ vykřikla veverka a zmateně pobíhala po kuchyni. „Těsto je pryč, to je průšvih!“ pištěla myška.

Najednou oknem přiletěli tři ptáčci a zazpívali: „Nebojte se, my víme, kde je vaše těsto! Kouzelné vajíčko ho odneslo do lesa.“ „Do lesa?“ zamrkal Martínek. Ale bez váhání vzal veverku a myšku a vydali se s ptáčky ven.

Ptáčci vedli Martínka do kouzelného lesa. Brzy došli na mýtinu, kde pod velkým stromem uviděli misku plnou těsta. Kolem ní však tančily malé víly. „Promiňte,“ oslovil je Martínek, „to těsto potřebujeme na naši bábovku.“

Víly se na Martínka podívaly a jejich oči se třpytily jako hvězdy. „Chtěly jsme zjistit, jaké máš srdce,“ začala jedna víla. „Vidíme, že jsi milý a trpělivý. Místo toho, abys byl naštvaný, jsi laskavý a hodný. Takové srdce je opravdový poklad.“

Druhá víla se usmála a dodala: „Proto ti splníme přání. Co by sis přál?“ Martínek chvíli přemýšlel, a pak řekl: „Přeji si, aby si všechny děti mohly dát kousek naší bábovky a měly krásné sny!“ Víly roztáhly křídla a vyletěly do nebe. „Tvé přání je splněno!“ zazpívaly.

Martínek se vrátil do kuchyně a s pomocí veverky a myšky dokončil pečení bábovky. Během chvilky byla hotová - zlatavá, voňavá a nadýchaná.

Když se Martínek probudil ve své postýlce, nejdřív si myslel, že to byl jen sen. Ale celým pokojem se nesla sladká vůně bábovky, a všechny děti, které tuhle pohádku slyšely, ucítily tu vůni až u sebe v postýlce. Ve snu se ocitly v Martínkově kuchyni, kde je čekala velká, zlatavá bábovka. Děti ji ochutnaly a byla tak sladká a nadýchaná, že se usmívaly ve spánku. Kouzelná bábovka jim naplnila bříška radostí, a tak ten večer všechny děti spaly klidně a šťastně až do rána.

3. 11. 2024

Kdysi dávno, v malém městečku jménem Časoměsto, žily hodiny, které každý den pečlivě pomáhali lidem sledovat čas. Všechny hodiny stvořil Velký hodinář, moudrý strážce času, který do každých vložil kousek své moudrosti.

Mezi těmito hodinami byla jedna úplně maličká, jménem Tiky. Tiky byla malá hodinka. Často se zaujetím sledovala dění v Časoměstě a v hloubi srdce toužila po velkém dobrodružství. Měla drobná ručičková ouška, zářící ciferník, a když tikala, znělo to jako veselé ťukání.

Ale někdy se cítila osamělá. Byla mnohem menší než ostatní hodiny a měla pocit, že není tak důležitá. Velké hodiny měly na starosti sledování času po celém městě – aby lidé věděli, kdy vstát, kdy jít do práce a kdy se vrátit domů. Tiky měla také svůj úkol, ale připadala si vedle ostatních malá a bezvýznamná.

Velký hodinář ji však vždy uklidňoval a říkal jí: „Jsi sice maličká, Tiky, ale jedinečná. I ty můžeš jednou dokázat velké věci.“

A tak Tiky každé ráno poctivě tikala a doufala, že jednoho dne najde své vlastní dobrodružství, díky kterému objeví, proč je tak důležitá.

Jednoho dne si lidé v Časoměstě začali všímat, že čas jakoby zrychloval. Děti se nedostávaly do školy včas a dospělí se opozdili do práce. Tiky se rozhodla, že zjistí, co se děje.

„Musím to prozkoumat!“ řekla si a vyrazila na cestu k Velkému hodináři, strážci času. Když dorazila na věž, hodinář ji přivítal. „Rád tě vidím, Tiky. Čas se chová podivně, protože někdo ukradl klíč k času. Musíš ho najít, abychom čas napravili.“

Tiky se tedy rozhodla vydat se do tajemného lesa, kde se podle slov Velkého hodináře měla setkat se Starým Časomilem, který ji poradí kde klíč k času najít. Po cestě potkala moudrou sovičku. „Hledáš klíč? Musíš projít pár zkouškami,“ řekla.

První zkouška byla zkouška odvahy. Tiky musela projít kolem starého stromu, který vydával podivné zvuky. Tiky odvážně prošla kolem. Když uslyšela šelest, zjistila, že to byla jen malá veverka, která si hrála.

Druhá zkouška byla zkouškou přátelství. Tiky potkala malou žabičku, která se nemohla dostat přes potok. Tiky jí ochotně pomohla a společně přešly na druhou stranu. Žabička byla velmi vděčná a řekla: „S přátelstvím můžeš překonat všechny překážky.“ Když Tiky splnila všechny zkoušky, dostala se k Starému Časomilovi. Ten jí řekl, že klíč k času je skrytý v hradu na vrcholu hory vševědoucího čaroděje.

„Pokud chceš klíč zpět, musíš čaroději ukázat, jak důležité je sdílet čas s ostatními,“ řekl jí vševědoucí čaroděj.

Tiky se rychle vrátila do Časoměsta a hned na druhý den společně s dětmi naplánovaly oslavu, aby ukázaly čarodějovi, jak krásné je trávit čas s přáteli.

Když čaroděj z hradu spatřil, jak se lidé smějí a jak si navzájem pomáhají, uvědomil si, že čas je krásný právě tehdy, když ho sdílíme s druhými. S úsměvem mávl rukou a klíč k času vrátil. Klíč se jemně snesl přímo na své místo a čas srovnal.

Tiky se stala hrdinkou města, a všichni si uvědomili, že i malé věci mohou mít velký význam. Čas je důležitý, ale ještě důležitější je, jak ho trávíme s ostatními.

31. 11. 2024

Byl jednou jeden malý chlapeček jménem Martínek. Měl tmavé vlásky, vždy rozcuchané větrem, a velké zvědavé oči, které se vždy dívaly k obloze. Od malička měl jedno přání: chtěl umět létat. Když viděl ptáčky, jak se vznášejí nad střechami, nebo jak po obloze plují mraky, srdíčko mu radostí poskočilo. „Maminko,“ ptal se často, „proč já nemám křídla?“

Maminka se vždycky usmála, pohladila ho po vláskách a řekla: „Chodit po zemi je také krásné, Martíneku. Vidiš, můžeme cítit, jak nám pod nohama šustí tráva, můžeme se dotýkat kyticí a objevovat maličké broučky.“

Ale Martínek jen zakroutil hlavičkou. „Já chci vidět svět shora, maminko. Chci létat jako modrý ptáček, vznášet se nad lesem a pozorovat, jak pod sebou všechno plyne.“

Tatínek se usmál a přidal se do hovoru: „Víš, Martínku, kdybychom létali, možná bychom nikdy nepoznali ty krásy, které vidíme, když chodíme. Ať jdeme pomalu, nebo rychle, můžeme se všude podívat a objevit malé zázraky. A navíc – chodit po zemi znamená být tady s těmi, které máme rádi.“

Martínek to chápal, ale jeho přání zůstávalo silné. Každou noc před spaním zavíral oči a představoval si, že má křídla. Jednou, když takhle usnul, najednou se mu zdálo, že ho jemný větřík zvedá z postýlky. Pomalu a lehce, skoro jako když padá peříčko, začal stoupat vzhůru.

Vznesl se nad střechy, nad koruny stromů, a obklopila ho tichá záře hvězd. Létal a létal, až se dostal do země snů. V této zemi se lidé pohybovali jako ptáci. Nikdo nespěchal, nikdo se nebál, všechno bylo jemné a klidné, jako by svět byl jeden velký obláček.

Jak tak Martínek letěl, začal přemýšlet o mamince a tatínkovi. Bylo mu jasné, že i když létání je nádherné, bude se mu stýskat po všem, co na zemi zažil. Věděl, že maminka s tatínkem ho vždy učili, jak krásné je být spolu. „Ať jsi kdekoliv,“ říkala maminka, „vždycky tě budeme milovat.“

A tak Martínek přilétl ke kraji obláčkové země, posadil se na měkký bílý obláček a díval se dolů, tam, kde byli maminka a tatínek. V jejich domku už svítilo světýlko a on věděl, že na něj myslí, že jsou u sebe blízko, i když on teď létá v zemi obláčků.

Z nebe teď mohl pozorovat, jak jsou jeho rodiče silní a stateční. Viděl, jak se o sebe navzájem starají, jak se stále smějí, i když jim občas po tváři sklouzne slzička. A Martínek pochopil, že ačkoli on teď může létat, maminka a tatínek mají radostné srdce právě proto, že on je s nimi v každém okamžiku, kdy na něj pomyslí.

Večer, když slunce zapadlo, začaly na nebi zářit hvězdy. Martínek se s nimi schoval mezi ně, kde se cítil v bezpečí a klidu. Kdykoli se rodiče podívali na nebe, cítili, že je Martínek blízko. A jednoho dne, až přijde čas, věděl, že se znovu setkají a bude je vítat jako zářivá hvězdička.

A tak se Martínek stal malou hvězdičkou, která shlíží na své rodiče a vysílá jim svou lásku, zářící klidným světlem na nočním nebi.

A oni věděli, že i když už ho nemohou držet za ruku, jeho láska je objímá pokaždé, když na něj pomyslí.

Pochopili, že pravá láska nikdy nezmizí. Že ani vzdálenost, ani čas nedokážou oddělit ty, kdo k sobě patří. A že ti, které milujeme, s námi zůstanou navždy – v našich srdcích, v každém slunci, které vyjde, i v každé hvězdě, která nás v noci hlídá.

Stačí jen zvednout hlavu k nebi, podívat se na zářivé hvězdy a věřit, že i ty nejtišší chvíle jsou naplněné láskou, která trvá navždy.

S věčnou láskou maminka